

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/228/2016
Identifikačné číslo spisu:	2512212436
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2512212436.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu MUDr. V. H., bývajúceho v H., zastúpeného spoločnosťou Oľga Šajdíkova - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nevädzová č. 5, IČO: 50157337, proti žalovaným 1/ Ing. K. H. PhD., a 2/ V. K. obom bývajúcim v H., zastúpeným spoločnosťou G. Lehnert, k.s. so sídlom v Bratislave, Rajská č. 7, IČO: 31347762, o určenie, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9 C 327/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. mája 2016 sp. zn. 26 Co 154/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalované 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom zo 16. decembra 2014 č.k. 9 C 327/2012-251 Okresný súd Piešťany (ďalej „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že so žalovanou 1/ sú bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľností v katastrálnom území H., ktoré sú vedené na liste vlastníctva č. XXXX ako rodinný dom so súpisným č. XXXX na parcelách č. XXXX/19 a č. XXXX/20 a garáž na parcele č. XXXX/18 (ďalej len sporné nehnuteľnosti). Vychádzal z toho, že žalobca preukázal existenciu svojho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení [§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)], nepreukázal ale, že za trvania jeho manželstva so žalovanou 1/, ktoré zaniklo rozvodom 23. júla 2012, boli sporné nehnuteľnosti nadobudnuté do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že sporné nehnuteľnosti, ktoré kataster vedie ako vlastníctvo žalovanej 2/, boli síce nadobudnuté za trvania ich manželstva, avšak len za finančné prostriedky darované žalovanej 1/ jej rodičmi (žalovanou 2/ a jej manželom), teda za prostriedky patriace do výlučného (oddeleného) majetku žalovanej 1/. Sporné nehnuteľnosti preto netvorili a v súčasnosti netvoría predmet BSM žalobcu a žalovanej 1/. Vzhľadom na to žalobu zamietol ako neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 142 ods. 1 a § 151 ods. 7 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca namietajúc, že žalovaná 1/ nezískala peňažné prostriedky na nadobudnutie sporných nehnuteľností darovacou zmluvou, ale zmluvou o pôžičke uzavretou s jej rodičmi. Sporné nehnuteľnosti patria z tohto dôvodu do BSM, lebo vo všeobecnosti platí, že ak z peňazí požičaných jednému z manželov bola nadobudnutá určitá vec alebo majetková hodnota, patrí aj táto hodnota do BSM. Súd prvej inštancie sa v danom prípade touto jeho argumentáciou náležite nevyrovnal, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť (tak, že sa jeho žalobe vyhovie) alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalované 1/ a 2/ žiadali napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

4. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. mája 2016 sp. zn. 26 Co 154/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; rozhodol tiež o trovách konania.

4.1. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 2 O.s.p.), na ktorom doplnil dokazovanie výsluchom procesných strán, ako aj oboznámením listinných dôkazov (§ 213 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok „treba považovať vo výroku za správny (i keď na základe iného právneho posúdenia) a potvrdiť ho (§ 219 ods. 1 O.s.p.)“.

4.2. Výsledkami doplneného dokazovania mal preukázať, že žalobca sa v lete 2011 dozvedel, že žalovaná 1/ darovacou zmluvou z 21. júna 2011 (ďalej len „darovacia zmluva“) previedla sporné nehnuteľnosti do vlastníctva žalovanej 2/. Ako predbežnú riešil otázku neplatnosti darovacej zmluvy, dôvody jej absolútnej neplatnosti ale nezistil. Dospel k záveru, že ak žalobcom namietané okolnosti zakladali relatívnu neplatnosť darovacej zmluvy, neprehliadnuteľným bolo, že žalobca sa včas nedovolal jej relatívnej neplatnosti, preto táto otázka nemohla byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

4.3. Vychádzajúc z § 40a Občianskeho zákonníka odvolací súd konštatoval, že relatívna neplatnosť právneho úkonu je založená na vyvrátiteľnej domnienke platnosti tohto právneho úkonu; ak oprávnené osoby neuplatnia právo dovolať sa neplatnosti právneho úkonu, hľadá sa na úkon ako na platný, i keď by prípadne bol daný dôvod relatívnej neplatnosti. Na relatívnu neplatnosť súd prihliada len na návrh oprávnenej osoby. Právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

4.4. V danom prípade nebolo možné priznať účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti tomu, že žalobca v žalobe poukázal na zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám. Samotný odkaz na túto zásadu je nepostačujúci; za nepostačujúci ho treba považovať aj v prípade, že by darovacia zmluva bola relatívne neplatný úkon urobený iba jedným z manželov vo veci nie bežnej, ktorý sa týka majetku v BSM. Účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti nebolo spôsobilé vyvolať ani vyjadrenie (námiетка) žalobcu, podľa ktorého žalovaná 1/ nemohla bez jeho súhlasu previesť sporné nehnuteľnosti na žalovanú 2/.

4.5. Žalobca sa v danom prípade jasným a určitým právnym úkonom nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy a žalované 1/ a 2/ vzniesli námietku premlčania pre prípad, že by sa žalobca svojim vyjadrením súdne účinne dovolal jej relatívnej neplatnosti. Odvolací súd vzhľadom na to rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý je vo výroku vecne správny, potvrdil (i keď na skutkovom a právnom závere, ktorý je odlišný od súdu prvej inštancie).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že: a/ súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], b/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

5.1. K procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo podľa názoru dovolateľa v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý dostatočne nevysvetlil dôvody svojho rozsudku. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnom závere, že žalobca sa nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy právne účinným spôsobom. Podľa presvedčenia žalobcu sa ale možno dovolať relatívnej účinnosti právneho úkonu aj len žalobou a v nej obsiahnutým tvrdením, z ktorého

možno vyvodiť vôľu žalobcu, aby nebol viazaný týmto právnym úkonom. Jeho žaloba takú vôľu vyjadrovala. Odvolací súd náležite nevysvetlil, prečo argumentáciu žalobcu nepovažoval za opodstatnenú a prečo zastával názor, že žalobca sa takto relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy nedovolal.

5.2. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vyvodzoval z toho, že odvolacím súdom riešená otázka (to znamená otázka, ako má byť urobené dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu, aby vyvolalo právne účinky) nebola ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Doslovne uviedol, že „existuje v rozhodovacej praxi slovenských súdov medzera pokiaľ ide o interpretáciu ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka“. Podľa názoru dovolateľa je jeho dovolanie nielen prípustné, ale tiež dôvodné, lebo napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K otázke dovolania sa relatívnej neplatnosti pristupoval odvolací súd veľmi formalisticky a účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti nepriznal (hoci mal) tomu, že žalobcova určovacia žaloba už sama vo svojej podstate popiera platnosť darovacej zmluvy [pokiaľ by ju totiž považoval za platnú (resp. pokiaľ by sa nedovoľoval jej relatívnej neplatnosti), nemohol by sa domáhať určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM].

5.3. Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalované 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie žalobcu nie je v danom prípade podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, lebo žalobcovi nebolo v konaní znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné oprávnenia. Prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodiť ani z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Otázka, ktorú žalobca v dovolaní označil za dosiaľ dovolacím súdom nevyriešenú, bola už vyriešená v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 211/2009 a 1 Cdo 151/2005. So zreteľom na to žalované žiadali dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už

právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

11. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje nielen z § 420 CSP, ale (zároveň) aj z ustanovenia § 421 CSP.

15. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

16. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

17. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

18. Trojčlenný senát 3 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 CSP).

19. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

19.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

19.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

20. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

20.1. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

20.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

20.3. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo uvádzali žalovaní, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k právnemu názoru, že žalobca sa počas plynutia premlčacej doby nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy spôsobom, (len) ktorý je - podľa právneho názoru odvolacieho súdu - právne účinný. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 421 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Podstatná časť námietok žalobcu, a to aj v súvislosti s ním tvrdenými procesnými chybami, sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

21.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

22. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.